

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2015. augusztus 2.
Évközi 18. vasárnap

Ezt cselekedjétek!

A múlt vasárnapi evangéliumban a csodálatos kenyérszaporítást olvastuk. Jézus csodájának köszönhetően az öt kenyér és a két hal olyannyira sokká változott, hogy az ételből több ezer ember lakott jól.

A csoda arra ösztönözte az embereket, hogy Jézust ki akarták kiáltani királlyá, de ő nem engedte ezt, eltávozott a nép köréből. Az eset folytatásaként a nép keresni kezdi őt, majd amikor megtalálták, Jézus beszédet intézett hozzájuk az örök élet kenyeréről, megvilágítva cselekedetének jelentőségét és előremutató célját az Oltáriszentségre. Ezt a beszédet - amelyet témájának megfelelően eucharisztikus beszédnek nevezünk - tartalmazza három részletben a mai és a következő két vasárnap evangéliuma. A szöveg megvilágítja Jézusnak az utolsó vacsorán végzett cselekedetének, tudniillik az Oltáriszentség alapításának lényegét és tartalmát. Foglaljuk össze legalább vázlatyszerűen mai elmélkedésünkben, továbbá a következő vasárnapokon, hogy katolikus keresztényként mit hiszünk az Eucharisziáról.

Az utolsó vacsora eseményéről Máté, Márk, Lukács evangélisták és Szent Pál apostol számolnak be. Valamennyi leírás tartalmazza azt a négy elemet, amely a szentmisében is megmutatkozik. Először is azt, hogy az Eucharisztia ünneplése emlékezés, emlékezés egy múltbeli cselekedetre, az Úr Jézus tette. **„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”** (Lk 22,19) - mondta Jézus és az ő szavait idézi a miséző pap az átváltoztatáskor. Másodsor: ennek az emlékvacsorának hatása van a jelenben mindazokra, akik részt vesznek rajta. Krisztus cselekedete megismétlődik, áldozata jelenvalóvá válik, hogy az ünneplő hívők az új szövetség népévé váljanak. A harmadik közös elem a jövőre mutat. Mindazok, akik együtt ünneplik az Oltáriszentséget és hisznek Jézus valóságos jelenlétében, az Úr második eljövételére, azaz egy jövőbeli eseményre várnak. Erre utalnak a szentmisében elhangzó szavak: „Halálot hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.” A negyedik közös vonás, hogy hálaadásról van szó, hiszen az Úr hálaadással kezdi cselekedetét és mi is hálaadásként mutatjuk be azt a megváltásért.

Jelkép és valóság

Jézus utolsó vacsorája és a mi szentmisénk jelképes, ugyanakkor valóságos cselekedet.

Jelképes abban az értelemben, hogy Krisztus egyszeri és megismételhetetlen áldozatát, az ő megváltó kereszthalálát és üdvözítő feltámadását hozza el a jelenbe. Valóságos abban az értelemben, hogy áldozata jelenvalóvá válik, hogy ahhoz a mi áldozatunk és hálaadásunk is kapcsolódhasson, és létrejöhessen a valóságos találkozás Isten és az ember, az Oltáriszentségben jelenlévő és önmagát ajándékozó Krisztus és a hívő ember között.

Törekedjünk arra, hogy teljessé legyen a szentmisén való részvételünk, áldozatunk és hálaadásunk a szentáldozás által.

Örömmel fogadjuk

Urunk, Jézus Krisztus! Az Eucharisztia ünneplésén, a szentmisén való jelenlétünk alkalmat ad arra, hogy ne kívülállóként szemléljük az Oltáriszentség titkát, hanem részesedjünk a te áldozatodból és feltámadásodból.

A szentáldozás által közösségre lépünk, egyesülünk veled, ugyanakkor lelki közösségre lépünk embertársainkkal is, mert mindannyian az egy kenyérből, a te szent testedből részesülünk.

Urunk, te önmagadat adod nekünk az Oltáriszentségben, az Élő Kenyérben, a Szeretet Kenyerében. Örömmel fogadjuk el a te csodálatos és örök életet biztosító ajándékodat. Újítsd meg a mi életünket, hogy életünk Istennek felajánlott ajándék legyen!

Évközi 18.
vasárnap

Kív 16,2-4.12-15
Ef 4,17.20-24
Jn 6,24-35

Hétfő

Szám 11,4b-15
Mt 14,13-21

Kedd

Szám 12,1-13
Mt 14,22-36

Szerda

Szám 13,1-2.25-14,1.26-29.34-35
Mt 15,21-28

Csütörtök, Urunk
színeváltozása

Dán 7,9-10.13-14
2Pét 1,16-19
Mk 9,1-9

Péntek

MTörv 4,32-40
Mt 16,24-28

Szombat

MTörv 6,4-13
Mt 17,14-20

Évközi 19.
vasárnap

1Kír 19,4-8
Ef 4,30-5,2
Jn 6,41-52